

Arrest

nr. 207 546 van 6 augustus 2018
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. HIELEGEMS
Gentsesteenweg 30
9200 DENDERMONDE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 4 oktober 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 6 september 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 maart 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 april 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN *loco* advocaat S. HIELEGEMS, en van attaché E. GOOVAERTS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam op 27 juli 2015 toe op het Belgische grondgebied en diende op 28 juli 2015 een asielaanvraag in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) trof op 6 september 2017 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker werd hiervan diezelfde dag per aangetekend schrijven in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen heeft u de Iraakse nationaliteit, bent u etnisch Arabier en soennitisch moslim, en bent u afkomstig uit Rakka Haji Sel, Diyala, Irak. Daar woonde u uw hele leven, tot u op 6 of 7 mei 2015 met uw familie vertrok naar uw tante in de 7 april-wijk in Baquba. De reden van uw vertrek was dat de sjiiitische milities, met name Al Ameri van de Badr-organisatie, hadden aangekondigd dat ze uw regio zouden bombarderen om de Islamitische Staat (IS) uit de regio te verdrijven. Vanaf mei begon hun aanval op de provincie Diyala. Rond 25 of 26 mei 2015 kwam uw vriend A.(...) vanuit uw dorp langs het huis van uw tante in Baquba, hij gaf u een dreigbrief van de militie Asa'eb Ahl al-Haq, gericht aan de bewoners van uw dorp, met de boodschap dat iedereen zijn huis moest verlaten. Hij gaf u ook foto's van uw huis, dat door een bombardement door de milities was verwoest. U besloot hierop het land te verlaten, maar moest nog even blijven om uw reis voor te bereiden. Op 7 juli 2015 reisde u per openbaar vervoer naar Bagdad, van Bagdad ging u naar Erbil en vervolgens naar Turkije. Vanuit Turkije nam u de boot naar Griekenland, waarna u via Macedonië, Servië, Hongarije, Oostenrijk en Duitsland naar België reisde. U kwam in België aan op 27 juli 2015 en diende op 28 juli 2015 uw asielaanvraag in. Uw neef werd later, op 22 november 2015, vermoord toen hij terugkeerde naar het dorp. Ter staving van uw asielaanvraag legde u de volgende documenten neer: uw nationaliteitsbewijs, uw identiteitskaart, kopies van de identiteitskaarten van uw ouders, een oude woonstkaart van uw vader, een dreigbrief van Asa'eb Ahl al-Haq, foto's van uw verwoeste huis, uw paspoort, bewijs van een email die u aan het Commissariaat-generaal poogde te sturen.

B. Motivering

Op basis van uw verklaringen en door onderzoek wordt door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) geconcludeerd dat u geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie en geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aangetoond heeft.

Er dient immers te worden vastgesteld dat het door u beschreven asielrelaas dermate bol staat van de incoherenties en tegenstrijdigheden dat er geen enkel geloof aan kan worden gehecht. Zo verklaarde u dat u op 6 of 7 mei 2015 uw dorp verliet omdat de milities op televisie hadden aangekondigd dat ze Diyala zouden aanvallen om IS op te jagen. Hun aanval op Diyala zou zijn begonnen in mei 2015, daarvoor zou u van niemand last hebben gehad (CGVS I, p. 18-19). Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt echter dat de gevechten tussen IS en de Iraakse troepen in Diyala al vroeger plaatsvonden, en dat Diyala eind januari als herovert werd beschouwd door het Iraakse leger. Het is dus weinig aannemelijk dat u daar in uw dorp, dat vlakbij de militaire luchthaven ligt (CGVS I, p. 23, CGVS II, p. 7, 8), niets van zou hebben gemerkt. Bovendien verklaarde u tijdens uw tweede gehoor, toen u werd gevraagd wat uw bedoeling was toen u naar uw tante ging en hoe lang u van plan was daar te blijven, dat u eigenlijk van plan was om uw paspoort aan te vragen zodat u later het land kon verlaten (CGVS II, p. 10). Uw paspoort werd echter reeds afgegeven op 29 april 2015, dus vóór volgens u de milities aankondigden dat ze uw regio zouden aanvallen. Voorts verklaarde u na uw vertrek uit uw dorp via uw vriend A.(...) te hebben vernomen dat er dreigbrieven werden verspreid onder de bevolking van het dorp en dat uw huis werd verwoest. In dit kader wordt vooreerst opgemerkt dat uw verklaringen omtrent uw contacten met A.(...) inconsistent zijn. Tijdens het eerste gehoor verklaarde u immers dat u A.(...) sprak toen hij op 18 of 20 mei 2015 langs het huis van uw tante kwam, en u hem daarna nog twee maal telefonisch contacteerde (CGVS I, p. 23-24). Tijdens het tweede gehoor verklaarde u evenwel dat u A.(...) vóór zijn komst naar uw tante (op 25 of 26 mei 2015) dagelijks belde, maar daarna geen contact meer met hem had (CGVS II, p. 12-13). Aangaande de door u neergelegde dreigbrief, dient opgemerkt te worden dat u tegenstrijdige verklaringen afgelegd heeft over hoe en wanneer u deze brief ontving, alsook over de vernietiging van uw huis en de foto's daarvan. Zo verklaarde u tijdens het eerste gehoor dat uw vriend A.(...) die brief op 18 of 20 mei 2015 aan u gaf (CGVS I, p. 23), dat de brieven diezelfde dag waren verspreid en hij toen onmiddellijk met zijn gezin het dorp verliet (CGVS I, p. 24). Even later zei u plots dat de brieven misschien 12 mei 2015 waren verspreid (CGVS I, p. 25). Uiterlijk een week na de verspreiding van de brieven zou uw huis zijn gebombardeerd (CGVS I, p. 25). Over de foto's die u van uw verwoeste huis neerlegde, verklaarde u in eerste instantie dat A.(...) ze nam (CGVS I, p. 15, 17), vervolgens dat het iemand van buiten het dorp was die ze op Facebook plaatste (CGVS I, p. 25), om daarna, nadat u was gewezen op uw eerdere verklaringen, opnieuw te zeggen dat A.(...) de foto's had genomen en u zich had vergist (CGVS I, p. 25-26). Gevraagd hoe het kon dat A.(...) die foto's had genomen als hij uit het dorp was vertrokken op de dag dat de dreigbrieven werden verspreid, kon u geen antwoord geven (CGVS I, p. 26). Tijdens het tweede gehoor verklaarde u dat A.(...) rond 25 of 26 mei 2015 naar het huis van uw tante kwam en de dreigbrief en foto's afgaf (CGVS II, p. 11), maar dat u niet wist wanneer hij het dorp had verlaten (CGVS II, p. 12) of wanneer de dreigbrieven werden verspreid (CGVS II, p. 21). Toen u werd gevraagd naar meer uitleg aangaande uw eerdere verklaringen dat iemand foto's van verwoeste huizen op Facebook zette, ontkende u dat u dit had gezegd (CGVS II, p. 14-15). Een louter ontkennen van eerder afgelegde verklaringen is echter geenszins een afdoende uitleg ter rechtvaardiging van de vastgestelde tegenstrijdigheid. Overigens heeft u op geen enkele manier aangetoond dat het huis dat op de foto's te

zien is daadwerkelijk uw huis was. Er kan dan ook geen enkel geloof worden gehecht aan uw verklaringen aangaande de feiten die de directe aanleiding zouden hebben gegeven tot uw vertrek uit uw dorp en uit uw land. Daarenboven kan aan uw verklaringen aangaande het overlijden van uw neef, die op 22 november 2015 zou zijn vermoord, evenmin geloof worden gehecht. Tijdens het eerste gehoor verklaarde u hieromtrent dat uw neef met een groep vrienden, waaronder een zekere Hassan die de eigenaar was van de auto en die de auto bestuurde, tot aan uw dorp zou zijn gereden. Uw neef zou vervolgens alleen het dorp zijn ingegaan, waar hij zou zijn gesneuveld. Later zou zijn familie terug naar het dorp zijn gegaan om zijn lichaam op te halen en te begraven (CGVS I, p. 21-22). Tijdens het tweede gehoor ontkende u echter te weten met wie uw neef mee was, van wie de auto was en wie de auto bestuurde (CGVS II, p. 19). U ontkende te hebben gezegd dat hij met Hassan mee reed, en zei niet te weten of uw neef een vriend had die Hassan heette (CGVS II, p. 19). Voorts verklaarde u dat zijn familie niet meer terugkeerde naar het dorp, dat u niet wist of zijn lichaam was opgehaald en dat er geen begrafenis plaatsvond (CGVS II, p. 21). Wederom ontkende u uw eerdere verklaringen louterweg wanneer u hiermee werd geconfronteerd. De overlijdensakte waarvan u verklaarde dat u ze zou trachten te bekomen (CGVS II, p. 20-21) heeft u niet neergelegd. Bovenstaande vaststellingen, en in het bijzonder het feit dat u herhaaldelijk uw eerdere verklaringen ontkende waar zij niet overeenkwamen met uw nieuwe verklaringen, tasten uw algehele geloofwaardigheid op fundamentele wijze aan en wijzen erop dat u op bewuste wijze heeft getracht het Commissariaat-generaal te misleiden aangaande uw asielrelaas.

Bovendien dragen de hierboven aangehaalde elementen ertoe bij dat de nodige vraagtekens kunnen worden geplaatst bij uw recente verblijf in het dorp Rakka Haji Sel, Diyala. De geloofwaardigheid van uw verklaringen omtrent uw recente verblijf wordt verder op de helling geplaatst door de tegenstrijdige verklaringen die u hieromtrent aflegde. Aan het begin van uw gehoor verklaarde u immers duidelijk dat u tot aan uw vertrek op 7 juli 2015 in het dorp Rakka Hadji Sel woonde, en dat u van daaruit naar Bagdad en vervolgens naar Erbil vertrok (CGVS I, p. 3). Pas wanneer u werd gewezen op uw eerdere verklaring bij Dienst Vreemdelingenzaken dat u bij uw tante had verbleven, voegde u toe dat u inderdaad twee maanden bij haar in Baquba had verbleven. U zou dan van daaruit naar Bagdad zijn vertrokken (CGVS I, p. 4). Het is voorts opvallend dat u, hoewel u een algemene beschrijving kon geven van het dorp en de regio (CGVS I, p. 4-6, 26-27), geen enkel bewijs neerlegde om aan te tonen dat u recent daadwerkelijk in dat dorp woonde en werkte. De documenten die uw recente verblijf in uw dorp zouden kunnen staven – recente woonstkaart, rantsoenkaart, kieskaart – legde u niet voor. U beweerde zelfs dat uw gezin nooit een rantsoenkaart heeft gehad (CGVS I, p. 18), hetgeen volgens de informatie van het Commissariaat-generaal bijzonder weinig waarschijnlijk is. De woonstkaart van uw vader dateert al van 2002, en hoewel hij volgens uw verklaringen een nieuwe heeft legde u deze niet neer (CGVS I, p. 14). Bovendien legde u tegenstrijdige verklaringen af wat betreft het verkrijgen van uw paspoort. Tijdens het eerste gehoor beweerde u immers dat u uw paspoort samen met uw andere documenten had aangevraagd (CGVS I, p. 16). Uw identiteitskaart en nationaliteitsbewijs werden echter op 13 januari 2015 in Baquba afgegeven, terwijl uw paspoort op 29 april 2015 werd afgegeven in Bagdad. Tijdens het tweede gehoor – toen u uw paspoort neerlegde – verklaarde u dat u uw paspoort in Bagdad ging aanvragen en dat u toen reeds in Baquba bij uw tante verbleef (CGVS II, p. 3-4). Gewezen op uw eerdere verklaring dat u uw paspoort samen met uw andere documenten was gaan afhalen, ontkende u eenvoudigweg dat u dit had gezegd (CGVS II, p. 4). Bovendien komt deze versie van de feiten niet overeen met uw verklaringen dat u pas vanaf 6 of 7 mei 2015 bij uw tante in Baquba zou hebben verbleven.

Uit bovenstaande vaststellingen dient te worden geconcludeerd dat u het Commissariaat-generaal in het ongewisse laat over uw werkelijke verblijfplaats voor uw vertrek uit Irak, en onder welke omstandigheden en om welke redenen u Irak heeft verlaten. Door de ware toedracht op dit punt, dat de kern van uw asielrelaas vormt, te verzwijgen maakt u het bijgevolg onmogelijk voor het Commissariaat-generaal om uw actuele reële risico op vervolging of op ernstige schade te beoordelen. Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat vele Irakezen binnen Irak verhuisd zijn. De geboorteplaats en de oorspronkelijke verblijfplaats(en) vormen derhalve niet noodzakelijk de (actuele) plaats of regio van herkomst. Het aantonen van de laatste verblijfplaats(en) binnen Irak is dan ook essentieel, vermits er op grond van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet geen behoefte aan bescherming is indien een asielzoeker afkomstig is uit een regio waar er geen risico op ernstige schade aanwezig is of als de asielzoeker over de mogelijkheid beschikt zich in zo'n regio te vestigen.

Het geheel aan voorgaande vaststellingen noopt ertoe te besluiten dat u geenszins heeft een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet aannemelijk gemaakt. De door u neergelegde documenten kunnen deze vaststelling niet wijzigen. Uw paspoort, uw nationaliteitsbewijs, uw identiteitskaart, de kopies van de identiteitskaarten van uw ouders en de oude woonstkaart van uw vader bevestigen slechts uw identiteit en die van uw ouders en uw afkomst uit Diyala, die hier op zich niet ter discussie staat. De dreigbrief en foto's werden hierboven reeds besproken. Om bewijskrachtig te zijn, dienen dergelijke documenten te kaderen in een geloofwaardig relaas, het geen hier geenszins het geval

is. Wat betreft het bewijs van de mail die u probeerde te sturen wordt opgemerkt dat u tijdens het gehoor werd duidelijk gemaakt waarom deze mail niet was aangekomen (u typte het emailadres verkeerd in) en dat u zei dat u een nieuwe poging zou doen (CGVS II, p. 5-6), maar dat het Commissariaat-generaal tot op heden deze mail niet heeft ontvangen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

In een eerste en enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1, A (2), van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag) en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Verzoeker benadrukt dat hij effectief een gegronde vrees voor vervolging koestert en stelt dat hij actueel gevaar loopt omwille van de sjjiitische milities, doch dat er door de commissaris-generaal soms verkeerde conclusies getrokken. Volgens verzoeker wordt zijn asielrelaas van tafel geveegd op basis van de overtuiging dat verzoeker bepaalde elementen niet volledig correct in de tijd situeert.

Nog volgens verzoeker worden zijn stavingsstukken van tafel geveegd omdat zijn asielrelaas niet geloofwaardig is, waardoor elk asielrelaas als ongeloofwaardig kan worden beschouwd. Wat de foute conclusies van de commissaris-generaal betreft, wijst verzoeker op de passage over zijn identiteitskaart, zijn nationaliteitsbewijs en zijn paspoort uit de bestreden beslissing. Verzoeker stipt aan dat Baquba, op het moment dat hij deze documenten ging aanvragen, in handen was van IS en er gedurende 2,5 maanden geen internetverbinding was. Verzoeker wijst erop dat de identiteitskaart en het nationaliteitsbewijs geschreven documenten zijn die kunnen worden opgesteld zonder internetverbinding, maar dat het paspoort aangevraagd mocht worden in Bagdad. Verzoeker heeft alle documenten gelijktijdig aangevraagd, maar kon het paspoort niet onmiddellijk bekomen, waardoor dit een latere uitgiftedatum vermeldt.

Met betrekking tot de foto's van het ouderlijk huis die verzoeker had neergelegd, oppert verzoeker dat hij zoveel mogelijk heeft getracht het CGVS te informeren en zijn medewerking te verlenen.

Ondanks de documenten die verzoeker had neergelegd ter staving van zijn verblijf in Diyala, hecht het CGVS hier geen geloof aan omdat deze documenten vaak worden vervalst.

Verzoeker wijst erop dat hij in het kader van zijn beroepsprocedure nog andere foto's voorlegt om aannemelijk te maken dat hij zijn ganse leven in deze regio heeft gewoond. Deze foto's, zo stelt verzoeker, werden genomen aan de kapperszaak van verzoeker in zijn dorp. Verzoeker stipt aan dat hij tot de zomer van 2015 in zijn dorp heeft verbleven waarna hij voornamelijk omwille van zijn vrees voor de sjjiitische milities zijn land was ontvlucht.

Verzoeker beweert vervolgens dat hij minstens in aanmerking komt voor de subsidiaire bescherming. Zo oppert verzoeker dat de commissaris-generaal, ondanks het feit dat hij zijn dorp en zijn regio zeer goed kon beschrijven en op gedetailleerde vragen kon antwoorden, in zijn beslissing stelt dat hij in het ongewisse gelaten wordt over de werkelijke verblijfplaats van verzoeker voor zijn vertrek uit Irak. Verzoeker beklaagt zich over het feit dat de motivering slechts 1,5 pagina lang is terwijl hij gedurende ongeveer 8 uur werd geïnterviewd. Verzoeker hamert erop dat hij effectief afkomstig is van Raqqa Hadji Sel en enkel vlak voor zijn vertrek gedurende enkele maanden in de 7-april-wijk in Baquba heeft verbleven, eveneens in de provincie Diyala, die een zeer dramatische veiligheidssituatie kent.

De foto's die verzoeker heeft aangeleverd, waarbij hij aan het werk was als barbier in Raqqa Hadji Sel, werden binnen en buiten zijn zaak gemaakt. Verzoeker stelt geen duidelijkere foto's omtrent zijn afkomst te kunnen voorleggen en is van oordeel dat er hem een onredelijke bewijslast zou worden opgelegd. Eerder had verzoeker reeds andere stukken neergelegd die zijn afkomst staven, zoals de rantsoenkaart van zijn vader, een verkoopovereenkomst van een voertuig in zijn dorp en een officieel document van 13 oktober 2014. Verzoeker wijst ook op de samenwerkingsplicht en op de noodzaak, die blijkt uit artikel 4.3

van de richtlijn 2011/95/EU en uit het UNHCR-rapport '*Beyond Proof*' om bij de beoordeling rekening te houden met zijn achtergrond en zijn leefwereld, waarbij hij in herinnering brengt dat hij slechts tot het derde leerjaar onderwijs heeft gevolgd, en hij in het verleden reeds wreedheden heeft doorstaan.

Tenslotte gaat verzoeker nader in op de veiligheidssituatie in Diyala, waarbij hij aangeeft dat deze sedert 2014 zeer dramatisch is. Aan zijn verzoekschrift voegt verzoeker een rapport toe van april 2015 over Diyala uit Noorwegen en enkele internetartikels van www.iraqinews.com over veiligheidsincidenten van september 2017 in Diyala. Volgens verzoeker komt hij bijgevolg in aanmerking voor de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, §2, c), van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en is hij van oordeel dat de bestreden beslissing niet deugdelijk is gemotiveerd.

2.2. Nieuwe elementen

2.2.1. Aan zijn verzoekschrift voegt verzoeker foto's toe van zijn kapperszaak in Raqqa Hadji Sel (Verzoekschrift, bijlage 3), de rantsoenkaart van zijn vader (bijlage 4), een verkoopovereenkomst van zijn voertuig (bijlage 5), een officieel overheidsdocument (bijlage 6), een landenrapport over de veiligheidssituatie in Diyala van april 2015 (bijlage 7), en internetartikels van www.iraqinews.com van 16 tot 23 september 2017 over veiligheidsincidenten in de provincie Diyala (bijlagen 8-12).

2.2.2. Ter terechtzitting legt verzoeker een attest neer van de psycholoog van 17 april 2018 waarin een aantal klachten van verzoeker worden vermeld.

2.3. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

Op grond van artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoekers asielaanvraag hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Wanneer aan de bestreden beslissing een substantiële onregelmatigheid kleeft die door de Raad niet kan worden hersteld, of wanneer er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, kan de Raad de beslissing van de commissaris-generaal op grond van artikel 39/2, §1, tweede lid, 2°, van de vreemdelingenwet vernietigen.

2.4. De bewijslast

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1, van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikelen 4, lid 1, van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1, van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid, van de vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij

moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit, alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

2.5. Beoordeling

2.5.1. In de bestreden beslissing, waarin uitdrukkelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet als juridische grondslagen worden vermeld, wordt gesteld dat verzoekers asielaanvraag staat van de incoherenties en tegenstrijdigheden.

Zo wijst de commissaris-generaal erop dat verzoeker verklaarde dat hij op 6 of 7 mei 2015 zijn dorp verliet omdat de milities op televisie hadden aangekondigd dat ze Diyala zouden aanvallen om IS op te jagen. Dit druist in tegen de informatie waarover de commissaris-generaal beschikt aangezien de gevechten tussen IS en de Iraakse troepen al vroeger plaatsvonden. Aangezien verzoekers dorp vlakbij de militaire luchthaven ligt, is het weinig waarschijnlijk dat hij daar niets van zou hebben gemerkt.

Ook bleek verzoeker zijn paspoort reeds te hebben aangevraagd alvorens volgens zijn verklaringen de milities hun aanval zouden uitvoeren. Naar aanleiding van de verklaring van verzoeker dat hij via zijn vriend A. vernam dat er dreigbrieven onder de bevolking werden verspreid en dat zijn huis werd verwoest, merkt de commissaris-generaal op dat verzoeker uiteenlopende versies geeft over zijn contacten met A. In de bestreden beslissing wordt ook gewezen op zijn tegenstrijdige verklaringen over de wijze waarop hij de door hem neergelegde dreigbrief ontving, en over wie de foto's van zijn verwoeste huis nam. Bovendien, zo stelt de commissaris-generaal, wordt op geen enkele manier aangetoond dat het huis dat op de foto's te zien is daadwerkelijk verzoekers huis betreft. Ook aan de door verzoeker aangehaalde moord op zijn neef op 22 november 2015, kan geen geloof worden gehecht. Verzoeker legde immers

uiteenlopende verklaringen af betreffende het gezelschap waarin zijn neef vertoefde op het moment dat hij sneuvelde en over diens begrafenis.

De commissaris-generaal stelt dat de tegenstrijdige verklaringen van verzoeker de geloofwaardigheid van zijn recente verblijf in het dorp Raqqa Haji Sel aantasten, die verder op de helling komt te staan doordat verzoeker aanvankelijk stelde dat hij tot 7 juli 2015 in het dorp had gewoond, van daaruit naar Bagdad was gegaan en vervolgens naar Erbil, terwijl hij later toevoegde dat hij inderdaad twee maanden bij zijn tante in Baquba had verbleven. De commissaris-generaal merkt op dat verzoeker een algemene beschrijving kan geven van het dorp en de regio, maar geen enkel bewijs leverde dat zijn recente verblijf in zijn dorp zou kunnen staven. Hierbij merkt de commissaris-generaal op dat de verklaring van verzoeker, dat zijn gezin nooit een rantsoenkaart zou hebben gehad, weinig waarschijnlijk is en de woonstkaart van zijn vader dateert reeds van 2002. Verzoeker legde ook uiteenlopende verklaringen af over de plaats waar hij zijn identiteits-, reis- en nationaliteitsdocumenten had aangevraagd en verkregen.

In de bestreden beslissing wordt geconcludeerd dat verzoeker de commissaris-generaal in het ongewisse laat over de plaats waar hij in Irak heeft verbleven, waardoor zijn actuele vrees voor vervolging of actuele risico op ernstige schade niet kan worden beoordeeld. Volgens de commissaris-generaal zijn vele Irakezen binnen Irak verhuisd en komt de geboorteplaats niet noodzakelijk overeen met de actuele regio van herkomst, terwijl het aantonen van de actuele regio van verblijf essentieel is om het risico op ernstige schade te kunnen inschatten.

De documenten die verzoeker heeft neergelegd vormen volgens de commissaris-generaal enerzijds een bewijs van elementen die niet ter discussie staan en hebben anderzijds betrekking op elementen die ongeloofwaardig werden bevonden.

2.5.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen hebben betrekking op de formele motiveringsplicht (cf. RvS 21 oktober 2003, nr. 124.464). Deze heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

2.5.3. Verzoeker voert de schending aan van artikel 1, A, (2), van het Vluchtelingenverdrag. Om als vluchteling te worden erkend dient de vreemdeling aan te tonen dat hij vervolgd wordt omwille van één van de in artikel 1, A (2), van het Vluchtelingenverdrag vermelde redenen, te weten zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging (cf. RvS 9 januari 2007, nr. 166.421).

2.5.4. Verzoeker beweert van zijn geboorte tot aan zijn vertrek op 7 juli 2015 gewoond te hebben in Raqqa Haji Sel in Diyala (AD, stuk 17, Verklaring DVZ 22 december 2015, persoonsgegevens). Hij verklaarde initieel dat hij vreesde vermoord te worden door de milities en ook door de Iraakse staat omdat er, nadat verzoeker de wijk reeds had verlaten, in Diyala een dreigbrief werd verdeeld onder de mensen door Asa'eb Ahl al Haq, waarbij ze met de dood werden bedreigd indien ze niet binnen de 48 uur hun huis verlieten (AD, stuk 17, Vragenlijst CGVS, 22 december 2015, vragen 4 en 5). Ten tijde van de interviews op het Commissariaat-generaal stelde verzoeker dat hij na zijn vertrek uit zijn dorp op 6 à 7 mei 2015 eerst twee maanden bij zijn tante in Diyala had verbleven alvorens naar Bagdad en later naar Erbil te trekken (AD, stuk 10, gehoorverslag CGVS I, 10 mei 2016, p. 4). Verzoeker beweerde dat een week vóór mei 2015 door de leider van de Badr-organisatie *Hadi al-Ameri* werd aangekondigd dat de regio zou worden aangevallen door sjiitische milities om IS op te jagen en de soennieten te verdrijven (AD, stuk 10, gehoorverslag CGVS I, pp. 18 en 19). Verzoeker verklaarde dat ze daarvóór van niemand last hadden (*Ibid.*, p. 19). Uit zijn latere verklaringen blijkt dat er geen concrete aanleiding was voor zijn vertrek uit zijn dorp, behalve het gegeven dat hij zich niet veilig voelde (AD, stuk 5, gehoorverslag CGVS II, 25 augustus 2016, p. 10).

2.5.5. In zijn middel beweert verzoeker dat zijn asielrelaas van tafel wordt geveegd omdat hij bepaalde elementen niet volledig correct in de tijd situeert. Er dient echter duidelijkheid te bestaan over de concrete vluchtaanleiding om verzoekers vrees te kunnen inschatten. De Raad stelt vast dat verzoeker de raid van het Iraakse leger en de sjiitische milities op IS meermaals in mei 2015 situeert. De verklaringen van verzoeker sporen dus geenszins met de objectieve informatie die door de commissaris-generaal werd aangeleverd. Uit de informatie blijkt dat de provincie Diyala reeds in juni 2014 werd veroverd door IS ten

koste van het Iraakse leger waarna de sjiiitische milities gemobiliseerd werden om samen met het Iraaks leger te strijden tegen IS (AD, stuk 16, Landeninformatie, 'COI Focus Irak': *"De veiligheidssituatie in Centraal-Irak"*, 30 maart 2017, p. 6). Dit gaf aanleiding tot een escalatie van het geweld waardoor UNAMI de toestand in de provincies Ninewa, Anbar, Kirkuk en Salah al-Din en Diyala sedert juli 2014 als een intern gewapend conflict kwalificeerde (*Ibid.*, p. 7). In het licht van deze informatie komt het volstrekt ongeloofwaardig over dat verzoeker die – zoals door verweerder niet wordt betwist – afkomstig is uit een dorp vlakbij een militaire luchthaven, stelde dat ze in de periode vóór mei 2015 *"geen last van iemand"* hadden (AD, stuk 10, gehoorverslag CGVS I, p. 19).

In tegenstelling tot wat verzoeker beweert, blijkt uit de objectieve informatie dat *Hadi al-Ameri* reeds in januari 2015 bekendmaakte dat de provincie Diyala bevrijd was van IS (AD, stuk 16, Landeninformatie, *"Iraqi forces 'liberate' Diyala from ISIS"*, al Arabiya English, 25 januari 2015 en *"All Parts of Diyala Province is Secure: Hadi al-Ameri"*, al Alam, 26 januari 2015) terwijl verzoeker stelde dat pas in mei 2015 door hem zou zijn aangekondigd dat zijn organisatie IS uit de regio zou verdrijven. Verzoeker blijkt dus niet bij machte om de situatie in zijn regio te beschrijven ten tijde van zijn vertrek.

2.5.6. Als bijlage bij zijn verzoekschrift levert verzoeker een aantal internetartikels van www.iraqinews.com aan waarin een aantal veiligheidsincidenten in de provincie Diyala worden vermeld uit de periode van 16 tot 23 september 2017 (Verzoekschrift, bijlagen 8-12). Verzoeker brengt echter geen informatie aan die zou staven dat de door hem verstrekte beschrijving van de situatie in zijn regio van herkomst ten tijde van zijn vertrek in 2015 met de werkelijkheid overeenstemt, waardoor geen geloof kan worden gehecht aan zijn concrete vluchtaanleiding. Los van de verklaringen van verzoeker over zijn paspoort, over de dreigbrief en over wie de foto's van zijn verwoeste huis had genomen, schuift de Raad op grond van het devolutief karakter van het beroep de kennelijke ongeloofwaardigheid van de vluchtaanleiding naar voor als determinerend motief voor de weigering van de vluchtelingenstatus. Verzoeker kan deze concrete vluchtaanleiding bijgevolg evenmin aangrijpen om aannemelijk te maken dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire bescherming, zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b), van de vreemdelingenwet.

2.5.7. De dreigbrief die verzoeker had neergelegd (AD, stuk 15, Documenten, Dreigbrief) kan bezwaarlijk als bewijs van de voorgehouden vervolgingsfeiten worden aanvaard. Vooreerst blijkt uit de verklaringen van verzoeker dat hij uiteenlopende versies gaf over het moment waarop deze werd verspreid en de wijze waarop hij in bezit was gekomen van deze brief (AD, stuk 10, gehoorverslag CGVS I, p. 23-25). Bovendien stelt de Raad vast dat de brief niet aan verzoeker is gericht en geen enkele datum bevat, waardoor de erin vervatte verwittiging om de wijk binnen de 48 uur te verlaten weinig doelmatig overkomt en de bewijswaarde in het licht van de aangevoerde vervolgingsfeiten uiterst gering is. Betreffende de neergelegde foto's (AD, stuk 15, Documenten, foto's) stelt de Raad vast dat hierop puinhopen worden afgebeeld, maar dat niet kan worden opgemaakt dat deze foto's het vernielde huis van verzoeker in Raqqa Haji Sel zouden weergeven. Naar aanleiding van de foto's die verzoeker thans als bijlage bij zijn verzoekschrift voegt, merkt de Raad op dat deze foto's een huis afbeelden en verzoeker die een aantal poses aanneemt (Verzoekschrift, bijlage 3), maar hieruit kan niet worden opgemaakt dat deze opnames werden gemaakt in de kapperszaak van verzoeker in Raqqa Haji Sel, zoals hij beweert. De overige door verzoeker neergelegde stukken (Verzoekschrift, bijlagen 4, 5 en 6) werden niet voorzien van een voor eensluidend verklaarde vertaling, zodat de Raad geen kennis kan nemen van de inhoud en deze conform artikel 8 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet in overweging dient te nemen.

2.5.8. Ter terechtzitting legt verzoeker een bijkomend stuk neer dat hij als 'medisch attest' omschrijft. Het blijkt echter te gaan om een attest van klinisch psycholoog A. M. van 17 april 2018 waarin wordt gesteld dat eerder een diagnose van Post-traumatische stress-stoornis werd gesteld en waarin een aantal klachten worden beschreven zoals slaapproblemen, concentratiestoornissen, etc. Uit het attest kan geenszins worden opgemaakt dat verzoekers relaas waarheidsgetrouw zou zijn of dat verzoeker blijf zou geven van een bijzondere kwetsbaarheid waardoor hij onmogelijk deugdelijke verklaringen zou kunnen afleggen.

2.5.9. De Raad stelt vast dat de overige neergelegde stukken betrekking hebben op verzoekers identiteit en nationaliteit en deze van zijn familieleden, die niet ter discussie staan. De uitleg van verzoeker over de noodzaak aan een internetverbinding om een paspoort te kunnen opmaken rechtvaardigt zijn tegenstrijdige verklaringen niet. In de beslissing kan trouwens nergens worden gelezen dat *"het CGVS besluit dat zulke documenten zeer vaak worden vervalst"*, zoals verzoeker in zijn middel poneert.

Er werd geen schending van artikel 1, A (2), van het Vluchtelingenverdrag aannemelijk gemaakt en de beslissing berust, in zoverre ze betrekking heeft op de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus, zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) op deugdelijke juridische en feitelijke overwegingen.

2.5.10. Met betrekking tot de subsidiaire bescherming, zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c), van de vreemdelingenwet, wijst verzoeker erop dat hij zijn dorp en zijn regio goed kon beschrijven. Verder oppert verzoeker dat hij is tegemoet gekomen aan de op hem rustende medewerkingsplicht omdat hij een aantal stukken had neergelegd die zijn afkomst staven. Omwille van de dramatische veiligheidssituatie in Diyala, die verzoeker tracht te staven aan de hand van de *Topical Note "Iraq: Security situation and internally displaced people in Diyala, April 2015"* van LandInfo en aan de hand van een aantal in internetartikels (Verzoekschrift, bijlagen 7-12), meent verzoeker dat hij in aanmerking komt voor de subsidiaire bescherming.

2.5.11. De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing een aantal vraagtekens worden geplaatst bij verzoekers recente verblijf in zijn dorp, hoewel verzoeker blijkbaar een algemene beschrijving kon geven van het dorp en de regio. De commissaris-generaal verwijt verzoeker geen documenten te hebben neergelegd die aantonen dat verzoeker daadwerkelijk recent in zijn dorp zou hebben gewoond en gewerkt, hoewel hij stelt dat de neergelegde stukken "*uw identiteit (bevestiging) en die van uw ouders en uw afkomst uit Diyala, die hier op zich niet ter discussie staat.*"

2.5.12. Op grond van artikel 4.2 van de richtlijn 2011/95/EU mag de commissaris-generaal verlangen dat verzoeker verklaringen en documentatie ter staving van zijn "*land(en) en plaats(en) van eerder verblijf*" voorlegt. De verplichting om mee te werken aan de vaststelling van de plaatsen van eerder verblijf, houdt echter niet in dat de verzoeker het bewijs moet leveren "*rechtstreeks*" uit een bepaalde regio te komen alvorens hij in de lidstaat zijn verzoek om internationale bescherming indient.

2.5.13. Uit de neergelegde stukken blijkt dat verzoeker wel degelijk afkomstig is uit de provincie Diyala en uit zijn beschrijving van het dorp en de regio kan worden afgeleid dat hij er wellicht enige tijd heeft verbleven (AD, stuk 10, gehoorverslag CGVS I, 10 mei 2016, p. 4-5 en p. 26-27). Het loutere vermoeden dat verzoeker gedurende een bepaalde periode eventueel elders in Irak heeft verbleven kan *in casu* niet volstaan als motief om aan verzoeker de subsidiaire bescherming, zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c), van de vreemdelingenwet, te ontfangen.

De beslissing werd niet afdoende gemotiveerd wat de weigering van de subsidiaire bescherming betreft, zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c), van de vreemdelingenwet.

Het enig middel is in de aangegeven mate gegrond.

2.5.14. Aangezien de meest recente landeninformatie, die de Raad ter beschikking heeft, reeds dateert van 30 maart 2017 (AD, stuk 16, Landeninformatie, 'COI Focus Irak': "*De veiligheidssituatie in Centraal-Irak*", 30 maart 2017) en deze niet meer werd geactualiseerd, is de Raad thans niet bij machte om een actuele beoordeling te maken van het reëel risico op ernstige schade onder de vorm van een "*ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.*" (artikel 48/4, §2, c), van de vreemdelingenwet) in de regio van herkomst van verzoeker.

Terloops merkt de Raad op dat verzoeker had verklaard dat zijn familie in een appartement in Bagdad verblijft (AD, stuk 10, gehoorverslag CGVS I, 10 mei 2016, p. 10; AD, stuk 5, gehoorverslag CGVS II, 25 augustus 2016, p. 4). Hierdoor rijst de vraag of redelijkerwijs van verzoeker kan worden verwacht dat hij zich desgevallend in een deel van zijn land van herkomst vestigt waar hij, rekening houdend met de algemene situatie en zijn persoonlijke omstandigheden, geen reëel risico loopt op ernstige schade, waar hij toegang toe heeft en waar hij op een veilige en wettige manier naartoe kan reizen (cf. artikel 48/5, §3, van de vreemdelingenwet). In het dossier is echter geen informatie beschikbaar betreffende de actuele veiligheidssituatie in de Iraakse hoofdstad en de summiere ondervraging ter terechtzitting volstaat niet om een duidelijk beeld te krijgen van het redelijk karakter van een eventueel vestigingsalternatief in hoofde van verzoeker in de Iraakse hoofdstad.

Gezien de Raad de nodige onderzoeksbevoegdheid ontbeert, ontbreekt het hem derhalve aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1°, van de vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen. Bijgevolg

dient de bestreden beslissing, overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de vreemdelingenwet, te worden vernietigd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing, genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 6 september 2017, wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes augustus tweeduizend achttien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

F. TAMBORIJN